

Kitab Daniel - Nomer Rong Puluh Pitu

Rahasia Impèn Liyané

Jeff Pippenger

2023-12-22

Impené Nebukadnezar kang kapindho nandhani “wektu wekasan,” nalika rong golongan para panyembah katimbangan supaya padha teka lan nyelidiki “tambahing kawruh” kang kabukak segelé ing taun 1798. Sabanjuré Daniel uga kasebut minangka Beltesyazar, mangka kanthi mangkono panjenengané kaidentifikasi minangka umat prasetyaning Allah, awit owahing jeneng sacara profètis nandhani sesambetan prajanjian. Nebukadnezar ngakoni bilih Daniel kagungan kaarsané Roh Suci, lan adhedhasar pengalamané biyèn karo Daniel, panjenengané ngira bilih “ora ana pepénginan kang kasimpen” kang bakal gawe susah marang Daniel, nanging pepénginaning impen punika temenan gawe susah marang Daniel.

Dhuh Bèltsazar, panggedhéné para ahli sihir, amarga aku sumurup manawa roh para allah suci ana ing kowé, lan ora ana rerasia kang gawé kowé bingung, critakna marang aku wahyu saka impènkmu kang wis dakdeleng, lan tegesé. Mangkéné wahyu ing pikiranku nalika aku ana ing paturonku: aku nyawang, lah ana wit ana ing tengahing bumi, lan dhuwuré banget. Wit iku saya gedhé lan saya rosa, lan dhuwuré tekan ing langit, lan katoné tekan ing wewatesaning saklumahing bumi. Godhongé éndah, wohé akèh, lan ana pangan kanggo kabèh ana ing kono; kéwan galak ing ara-ara padha oleh pangayoman ing sangisoré, manuk-manuk ing awang-awang padha manggon ing pang-pangé, lan sakèhé titah urip padha kapangan saka wit iku. Aku nyawang ing wahyu ing pikiranku nalika ana ing paturonku, lah ana sawijining pengawas lan sawijining kang suci tumurun saka swarga; panjenengané nguwuh kanthi sora lan ngandika mangkéné: Tumbangen wit iku, lan pethoken pang-pangé, rontokna godhongé, lan buyaraké wohé; muga kéwan-kéwan padha lunga saka sangisoré, lan manuk-manuk saka pang-pangé. Nanging tunggaké oyodé tinggalna ana ing bumi, yaiku kaiket nganggo gelang wesi lan tembaga, ana ing suket enom ing ara-ara; lan muga katelesan embun saka swarga, lan pandumané bebarengan karo kéwan-kéwan ana ing suketing bumi. Atiné muga diowahi saka atiné manungsa, lan kaparingan ati kaya ati kéwan; lan muga pitung mangsa lumaku ngliwati dhèwèké. Prakara iki dumadi marga saka putusan para pengawas, lan panjaluk iku marga saka pangandika para kang suci; supaya wong-wong kang urip padha sumurup manawa Kang Mahaluhur iku ngwasani kratoning manungsa, lan maringaké marang sapa waé kang dadi karsa-Né, sarta ngangkat wong kang paling asor ing antarané manungsa kanggo ngwasani iku. Iki impèn kang wis dakdeleng déning aku, Raja Nebukadnésar. Saiki kowé, dhuh Bèltsazar, terangna tegesé, awit sakehing para wong wicaksana ing kratonku ora bisa mratélakaké marang aku tegesé; nanging kowé bisa, amarga roh para allah suci ana ing kowé. Banjur Daniel, kang jenengé Bèltsazar, kagèt lan kataman gumun watara satitik wektu, lan pikirané gawe susah atiné. Sang raja ngandika lan matur: Bèltsazar, aja nganti impèn iku utawa tegesé gawé kowé susah. Bèltsazar mangsuli lan ngandika: Dhuh gusti kawula, muga-muga impèn iku tumrap

marang wong-wong kang sengit marang panjenengan, lan tegesé tumrap marang para satu panjenengan. Daniel 4:9–19.

Daniel “ketaman susah” déning impèn lan tegesé, awit dhèwèké mangertèni kepriyé Nebukadnésar bisa waé kasenggol déning tegesé iku, nanging sawisé Nebukadnésar nyemangati dhèwèké supaya ngandika, Daniel banjur maringi pepéling marang Nebukadnésar bab paukuman kang bakal teka. Pepéling bab paukuman kang bakal teka iku minangka pralambang saka pepéling malaékat kapisan kang rawuh ing wektu wekasan, ing taun 1798.

Banjur Dhaniel, kang jenenge Beltsyazar, kagèt lan gumun nganti sawatara wektu, lan pikirane nggusah atine. Sang Prabu banjur ngandika, “Beltsyazar, aja nganti impèn iku, utawa tegesé, gawe susahing atimu.” Beltsyazar mangsuli lan matur, “Dhuh gustiku, mugi impèn punika tumrap wong-wong kang sengit dhateng panjenengan, lan tegesipun tumrap para satu panjenengan.” Daniel 4:19.

Dhanièl “kaget banget sajroning sakjam.” “Jam” iku salah siji saka lima panggonan tembung “jam” kapacak ana ing kitab Dhanièl, lan tembung iku ora katemu ing panggonan liya ing Prajanjian Lawas. Ing kéné, iku nggambarake sawijining mangsa wektu nalika Dhanièl, minangka pralambang tumrap para “wicaksana” kang mangertèni tambahing kawruh, nyiapake maringi pepeling saka malaékat kang kapisan, kang ngumumake kabukane pangadilan panyelidikan ing tanggal 22 Oktober 1844. Tafsirané Dhanièl marang pangimpèn iku ngemu, ora mung pangumuman bab pangadilan kang bakal teka, nanging uga sawijining telpon marang Nebukadnésar supaya mandheg saka dosa, minangka pralambang Injil langgeng saka malaékat kang kapisan. “Jam” iku kanthi profetik bakal mapan ing wekasaning jaman, ing taun 1798, nalika malaékat kang kapisan mlebu ing sajarah. Malaékat kang kapisan mlebu ing sajarah ing taun 1798, ing pungkasaning “pitu mangsa” paukumaning Allah kang katibakake marang karajan lor, kang diwiwiti ing taun 723 SM.

Amarga iku bakal dadi dina-dina piwales, supaya sakèhé prekara kang katulis bisa kaleksanan. Nanging bilai tumrap para wanita kang lagi mbobot, lan tumrap para kang lagi nyusoni, ing dina-dina iku! awit bakal ana kasangsaran gedhé ana ing tanah iki, lan bebendu tumrap bangsa iki. Lan wong-wong iku bakal rubuh déning landheping pedhang, lan bakal digawa dadi tawanan menyang sakèhé bangsa: lan Yerusalem bakal diidak-idak déning para bangsa liya, nganti jaman para bangsa liya iku kaleksanan. Lukas 21:22–24.

Nebukadnésar kudu urip kanthi atiné kewan sajroning mangsa piwalesipun Gusti Allah, kang kadatengaken marang karajan sisih lor Israèl, awit Nebukadnésar iku rajané sisih lor. Lukas nélakaké mangsa kang padha iku minangka “wektu-wektu” (“wektuné para bangsa liya”), ing wangun jamak, nalika dhèwèké nandhani titik pungkasaning panindhésan tumrap Yérusalèm.

Lan wong-wong mau bakal rubuh déning landheping pedhang, lan bakal digawa dadi tawanan menyang sakehing bangsa; lan Yerusalem bakal kaidak-idak déning para bangsa

liya, nganti mangsané para bangsa liya kapenuhan. Lukas 21:24.

Ing kitab Wahyu, wektu para bangsa-bangsa liya ngidak-idak pasucèn lan bala iku mung ditetepaké minangka sèwu rong atus sawidak taun, amarga iku mung nekanaké mangsané panganiaya kapausan.

Nanging latar plataran sing ana ing sanjabaning Padaleman Suci iku aja diukur lan tinggalna; awit iku wis kaparingake marang para bangsa liya: lan kutha suci iku bakal diidak-idak déning wong-wong mau patang puluh loro sasi lawase. Lan Aku bakal maringi kuwasa marang saksiku loro, lan dheweke bakal medhar wangsit sajrone sewu rong atus suwidak dina, nganggo bagor. Wahyu 11:2, 3.

Pesen pepènget kang kaparingaké déning Daniel marang Nebukadnésar nggambaraké pepènget bab paukuman kang bakal rawuh. Rawuhipun pesen pepènget mau sacara simbolis dipasang ana ing taun 1798, yaiku nalika malaékat kang kapisan rawuh kanggo mènèhi pepènget bab paukuman panyelidikan kang wis nyedhak. Paukuman kang wus kapratélakaké tumrap Nebukadnésar kalakon ana ing panganggoné kaping pindho saka tembung “jam” ing pasal papat.

Kabèh iki dumadi marang raja Nebukadnésar. Sawisé rolas sasi, dhèwèké lumaku ana ing kraton karajan Babil. Sang raja matur lan ngandika, “Apa dudu iki Babil gedhé sing wis dakbangun dadi papané karajan lumantar kakuwataning pangwasaku, lan kanggo pakurmatan kamulyaning kawibawanku?” Nalika tembung iku isih ana ing cangkemé sang raja, ana swara tumurun saka swarga, mangkéné pangandikané: “Dhuh raja Nebukadnésar, marang panjenengan iki kapratelakaké: karajan iku wus kapundhut saka panjenengan. Lan panjenengan bakal diusir saka antarané manungsa, lan papan padunungan panjenengan bakal ana bebarengan karo kéwan galak ing ara-ara; panjenengan bakal digawé mangan suket kaya sapi, lan pitung mangsa bakal ngliwati panjenengan, nganti panjenengan mangerténi yèn Kang Mahaluhur iku nguwasani karajaning manungsa, lan maringaké marang sapa waé sing dadi karsané.” Ing wektu iku uga prakara mau kalakon marang Nebukadnésar: dhèwèké diusir saka antarané manungsa, lan mangan suket kaya sapi, lan badané kebanjur teles merga ebuning swarga, nganti rambute tuwuh kaya wulu rajawali, lan kukuné kaya cakar manuk. Daniel 4:28–33.

Paukuman sing wis dinubuataké iku kelakon ing “jam” iku uga nalika Nebukadnésar ngunggahaké atiné marang kasombongan. Paukuman panyelidikan sing wis dinubuataké iku kelakon nalika “jam” paukuman panyelidikané Gusti Allah wiwit lumaku.

“Jam” pangadilané Allah tanggal 22 Oktober 1844 wis ngasilaké rong golongan wong sing padha nyembah, kang digambaraké minangka “wicaksana” lan “duraka” ing Daniel bab rolas, lan kang uga digambaraké minangka “wicaksana” utawa “bodho” ing pasemon babagan sepuluh prawan, lan kang uga digambaraké minangka wong-wong sing kabeneraké déning pracaya ing Habakkuk bab loro, kang dipadhakaké béda karo wong-wong sing ngetingalaké watak sing padha kaya kang diduwèni déning Nebukadnésar ing “jam” nalika pangadilané teka.

Lah, nyawané kang kumaluhuraké dhiri ora jejeg ana ing njero dhèwèké; nanging wong mursid bakal urip marga saka pracayané. Habakkuk 2:4.

Loro golongan ing saben siji saka telung garis iku kawedhar nalika “wektu” pangadilané rawuh tanggal 22 Oktober 1844, yaiku apa sing dilambangaké déning “wektu” pangadilané Nebukadnésar. Taun 1798 iku pungkasaning bebenduning “kang kapisan” saka “pitu mangsa,” nalika kapausan mandheg ngrembaka, amarga dhèwèké katrajang tatu pati.

Lan Sang Prabu bakal tumindak manut karsané dhéwé; lan bakal ngluhuraké awaké dhéwé, lan ngagungaké awaké dhéwé ngungkuli saben allah, lan bakal ngucapaké prakara-prakara kang nggumunaké nglawan Allahing sakèhing allah, lan bakal makmur nganti bebenduning Allah kalakon rampung; awit samubarang kang wus katetepaké mesthi bakal kalakon. Daniel 11:36.

Taun 1844 iku pungkasaning bebendu “pungkasan”:

Panjenengané banjur ngandika, Lah, aku bakal ndadèkaké kowé mangerti apa sing bakal kelakon ing pungkasaning bebendu iku; awit ing wektu kang wus katetepaké pungkasan bakal kelakon. Daniel 8:19.

Panganggone tembung “jam” kang kapisan, ing Daniel pasal papat, nglambangaké taun 1798; kang dadi pungkasan saka “kang kapisan” paukuman bebenduné Allah sajroning “pitu mangsa” marang karajan sisih lor, yaiku Israèl; tekane piweling malaékat kang kapisan ing wektu wekasan; lan pungkasané “pitu mangsa” Nebukadnésar ing “pungkasaning dina-dina.”

Panganggone tembung “jam” kaping pindho, ing Daniel pasal papat, nglambangaké taun 1844; yaiku pungkasaning “ingking duka” kang “pungkasan” saka “pitu kaping,” marang karajan kidul Yehuda. Iku uga minangka tekane paukuman panlitèn, lan paukuman pribadine Nebukadnésar.

Bab kapisan ngenali sajarahing proses pangujian telung undhak-undhakan, lan nandhai pangweninging kabar malaékat kapisan ing tanggal 11 Agustus 1840. Bab kapapat nggambarake rawuhipun kabar malaékat kapisan ing wektu wekasan taun 1798, lan kudu dipasangake ing sadhuwuring bab kapisan. Bab kapapat nekanake kabar malaékat kapisan lan pepélingé bab pangadilan kang nyedhak, sarta nandhai tanggal 22 Oktober 1844, lan rawuhipun kabar malaékat katelu.

Bebarengan, iku makili wiwitané ora mung Adventisme, nanging uga Amérika Sarékat. Bab siji nganti telu uga ngrembug sajarah ing pungkasané Adventisme, lan pungkasané Amérika Sarékat. Bab lima, lan paseksèné Belsyazar uga selaras karo telung bab kang kapisan mau.

Bab kapisan, kang selaras karo bab kapapat, nggambarake gerakan malaékat kang kapisan, lan sajarah nalika kitab Daniel kawukak segelé ing wekasaning jaman ing taun 1798. Pesen kang nalika iku kawukak segelé mau dilambangaké lumantar wahyu bab Kali Ulai, kang nggambarake mundhaké kawruh kang kinandhut ana ing Daniel bab pitu, wolu, lan sanga.

Ing taun katelu ing pamaréntahané Sang Prabu Belsyazar, ana sesanti kang kaparingaké marang aku, ya aku, Daniel, sawisé sesanti kang kaparingaké marang aku ing wiwitan. Lan aku ndeleng ana ing sajroning sesanti; lan kedadéan, nalika aku ndeleng, yèn aku ana ing Susan, ing kraton, kang ana ing tanah wewengkon Elam; lan aku ndeleng ana ing sajroning sesanti, lan aku ana ing sacedhaké kali Ulai. Daniel 8:1, 2.

Bab siji nganti telu, sing salaras karo bab lima, makili gerakané malaékat katelu lan sajarah nalika kitab Daniel kabukak segelé ing taun 1989. Pesen kang kabukak segelé nalika iku dilambangaké lumantar wahyu bab Kali Hiddekel, kang makili tambahing kawruh kang kinandhut ana ing bab sepuluh, sewelas, lan rolas.

Lan ing dina kaping patlikur sasi kapisan, nalika aku ana ing inggiring kali gedhé, yaiku Hiddekel. Daniel 10:4.

Kita badhé nerusaké panimbangan kita ngenani garis Nebukadnésar lan Belsyazar ing artikel salajengipun.

“Pancen prelu ana panalitèn kang luwih raket tumrap Sabdaning Allah. Mliginipun kitab Daniel lan Wahyu kudu dipun gatekaken kanthi cara ingkang durung naté kadadosan ing sajarahing pakaryan kita. Ing sawatara bab kita saged kirang ngandharaken prakawis kakuwasan Rum lan kapapan, nanging kita kedah narik kawigatosan dhateng apa ingkang sampun dipun serat déning para nabi lan para rasul miturut ilhamipun Rohing Allah. Roh Suci sampun ngatur sakehing prakara, ing pasrahé wangsit mau lan ing prastawa-prastawa ingkang kagambaraken, supados mulang bilih pranataning manungsa kedah dipun sampèkaken adoh saking pandeleng, kasimpen wonten ing Sang Kristus, déné Pangéran Allah ing swarga saha angger-anggering-Toretipun kedah dipun luhuraken.

“Wacanen kitab Daniel. Telusurana, sawiji-sawiji, sajarahing karajan-karajan kang kaambar ana ing kono. Delengen para negarawan, dewan-dewan, wadya-bala kang kuwasa, lan pirsanana kepriye Gusti Allah nyambut gawe kanggo ngasorake kumingsuning manungsa, lan nglemahake kaluhuraning manungsa nganti tumiba ing lebu. Mung Gusti Allah piyambak kang kaunjukake minangka Kang Agung. Ing sajroning wahyu nabi, Panjenengane katon ngasorake sawiji panguwasa kang rosa lan ngadeakake liyane. Panjenengane kaandharake minangka Sang Prabu ing jagad raya, kang badhe ngedegake Kratoning Panjenengane kang langgeng—Sang Sepuhing Dinten, Gusti Allah kang gesang, Sumbering sakehing kawicaksanan, Panguwasa ing jaman samangka, Panyingkaping mangsa ngarep. Wacanen lan mangertenen sepira mlarate, sepira rapuhe, sepira cendhak umure, sepira klirune, sepira kaluputane, manungsa nalika ngunggahake nyawane marang kasoran.”

“Roh Suci lumantar Nabi Yesaya nedahaké kita marang Allah, Allah kang gesang, minangka obyèk utama kang kudu diprayogakaké—marang Allah kaya dene Panjenengané kaandharaké ana ing Kristus. ‘Kanggo kita wus kalairaké bocah, kanggo kita wus kaparingaké Putra: lan papréntahan bakal ana ing pundhaké Panjenengané: lan asmane Panjenengané bakal sinebut Endah, Penaséhat, Allah kang Mahakwasa, Rama

kang Langgeng, Pangéraning Katentreman' [Yesaya 9:6].

“Padhang kang ditampa déning Daniel langsung saka Gusti Allah kaparingaké mligi kanggo dina-dina pungkasan iki. Wahyu-wahyu kang didelengé ana ing sacedhaké kali Ulai lan Hiddekel, kali-kali gedhé ing Sinear, saiki lagi lumaku tumuju kasampurnaning panggenapan, lan sakehing prastawa kang wis dinubuataké mau rauh bakal kelakon.”

“Gatekna kahanan bangsa Yahudi nalika wangsit-wangsité Daniel kaparingaké. Wong Israel padha ana ing panangkaran, Padalemané wis dirusak, lan pangibadah ing Padaleman disèlakaké. Agamané wus kapusataké ana ing upacara-upacara sistem kurban. Wong-wong mau ndadèkaké tata cara lahiriah dadi prekara kang paling wigati, déné roh pangibadah sejati wus ilang saka ing antarané. Pangibadahané wis kacemar déning tradhisi lan pakulinan kapidir, lan sajroning nglakoni tata cara kurban, wong-wong mau ora nyawang ngluwihi bayangan marang hakekaté. Wong-wong mau ora sumurup marang Kristus, sesajèn kang sejati kanggo dosa-dosané manungsa. Pangéran makarya kanggo ndadèkaké umat mlebu ing panangkaran, lan kanggo nyèlakaké pangibadah ing Padaleman, supaya upacara-upacara lahiriah aja nganti dadi kabèh isi agamané. Prinsip-prinsip lan pakulinan-pakulinané kudu diresiki saka kapidir. Pangibadah ritual mandheg supaya pangibadahing ati bisa diuripaké manèh. Kamulyan lahiriah disingkiraké supaya kang rohani bisa kawedhar.” Manuscript Releases, volume 16, 333, 334.